

SCHADUWHEER
DE DUISTERE MACHTEN BOEK TWEE

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Kronieken van de Academie voor Schaduwjagers

De Duistere Machten

Vrouw Middernacht

Cassandra Clare

Schaduwheer

De Duistere Machten boek twee

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Dark Artifices - Lord of Shadows*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2017
© Cassandra Clare, 2017
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2017
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2018
© Omslagbeeld: Cliff Nielsen
© Omslagontwerp: Russell Gordon
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3673 4
ISBN 978 90 488 3674 1 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jim Hill

*Ik zei: Pijn en lijden.
Hij zei: Blijferbij. De wond is de plek waar
het Licht bij je binnenkomt.
– Rumi*

Deel 1

Droomland

Droomland

*Langs een weg geschuud en eenzaam,
Waar kwade engelen alleen gaan,
De God Nacht, almachtig 't eerst,
Nog zwart hoonend zwiigt en heerscht,
Vond ik na langen, langen tocht,
Van 't uiterst Thule afgezocht,
Het land dat ligt, stil, wild en wijd,
Buiten ruimte, buiten tijd.
Vloeden, wetend van geen oever,
Wouden, stammend uit een droever
Oord dan zich een stervling droomt.
Door den dauw die overstroomt
Onbestendige bergen klimmen,
In ijle zeeën zonder kinnen,
Zeeën, rustloos, schuimloos deinend,
Onder vuurgewelf verdwijnend.
Meren wijden eindloos uit
Waatren doodsch, zonder geluid;
Hun stille kille waatren, soms
Besneeuwd met leliën, drijvend dons.
In de meren die zich uit-
Weenen wijd, zonder geluid
In water donker, droef voor eeuwig
Leeft de lelie dommlend, sneeuwig.
In de bergen, in den vloed
Murmelend: voorgoed, voorgoed,
In 't grauw bosch, in het moeras*

Waar nachtschade netelig wast,
Bij de afgrijselijke krekten
Waar de spoken 't hoofd opsteken;
Waar op iedre plek een vloek
Rust, in elk hol, om iedren hoek
Ontmoet de reiziger in doods-
Angst gestorvenen: voetstoots
Schrikt hij schimmen op die zuchten
Als zij gesluierd langs hem vluchten.
In 't doodskleed geliefden gaan,
Aan de aard of 't Andre, afgestaan.
Voor 't hart welks smarten zijn onnoemlijk
Is dit oord troostvol, niet verdoemlijk,
Voor den verstokten Desperado
Is dit, dit het Eldorado.
Maar de reiziger door den dood
Ziet het nooit open en ontbloot;
Nooit brengt hij – terug in 't leven –
Over hen die zijn gebleven,
Wat alleen de dooden mogen
Aanstaren met open oogen.
De ziel die hier verzworven koerst
Ziet alles zwart en zwaar befloerst.
Na bangen, hopeloozen tocht
Door kwade engelen verzocht,
Door kwade engelen weggebracht
Uit het gebied van den God Nacht,
Ben ik door verwarde droomen
Tot Thule teruggekomen.
– Edgar Allan Poe
(vert. J.J. Slauerhoff)

Stille waatren

Kit had nog maar kortgeleden ontdekt wat een strijdvlegel was, en nu hing er een heel rek vol van die dingen boven zijn hoofd: glanzend en puntig en dodelijk.

Hij had nog nooit zoiets gezien als de wapenkamer van het Instituut hier in Los Angeles. De wanden en vloeren waren van zilverwit graniet en overal in de kamer stonden granieten eilandjes; het leek wel een expositieruimte in een museum. Er lagen vechtstaven en knotsen, slim ontworpen wandelstokken, kettingen, laarzen en gevoerde jassen waarin smalle, platte steek- en werpmessen verstopt zaten, die strijdvlegels met hun angstaanjagende punten en kruisbogen in alle soorten en maten.

Op de granieten eilandjes lagen glanzende instrumenten van *adamas*, de kwartsachtige substantie die de schaduwjagers uit de aarde wonnen en waarvan alleen zij zwaarden, messen en cilinders konden maken. Maar Kit had vooral belangstelling voor de plank met dolken.

Niet dat hij nu zo graag wilde leren met dolken om te gaan. Hij had dezelfde belangstelling die de meeste tieners zouden hebben voor dodelijke wapens, maar eigenlijk had hij liever een machinegeweer of vlammenwerper. Toch waren de dolken kunstwerkjes: de heften ingelegd met goud en zilver en kostbare blauwe saffieren, geslepen robijnen, glinsterende patronen van doornen in platina en zwarte diamanten.

Hij kon minstens drie mensen op de schaduwmarkt bedenken die

hem hier heel veel geld voor zouden geven, zonder vragen te stellen.

Misschien wel vier.

Kit trok zijn spijkerjack uit – hij wist niet van welke Blackthorn het ooit was geweest; hij was op een ochtend wakker geworden en had een stapel pasgewassen kleding aan het voeteneinde van zijn bed gevonden – en trok een gevoerde jas aan. Hij ving een glimp van zichzelf op in de spiegel aan de andere kant van de kamer. Wild blond haar, de laatste sporen van vervagende blauwe plekken op zijn bleke huid. Hij ritste de binnenzak van de jas open en begon er schedes met dolken in te stoppen, de mooiste die hij zag.

Plotseling ging de deur van de wapenkamer open. Kit liet de dolk die hij had opgepakt weer op de plank vallen en draaide zich snel om. Hij dacht dat hij ongemerkt zijn slaapkamer uit was geglipt, maar als er één ding was dat hij in zijn korte tijd in het Instituut was gaan beseffen, was het dat Julian Blackthorn alles in de gaten had, en zijn broertjes en zusjes waren al bijna net zo scherpzinnig.

Maar het was Julian niet. Het was een jonge man die Kit nog nooit had gezien, al kwam hij hem om de een of andere reden toch bekend voor. Hij was lang, met warrig blond haar en de bouw van een schaduwjager: brede schouders, gespierde armen. De zwarte lijnen van de runentekens waarmee ze zichzelf beschermden, piepten onder de kraag en manchetten van zijn shirt vandaan. Zijn ogen hadden een aparte donkergouden kleur. Net als veel andere schaduwjagers droeg hij een brede zilveren ring.

Hij trok zijn wenkbrauw naar Kit op. ‘Dus je houdt van wapens?’ vroeg hij.

‘Ach, jawel.’ Kit schuifelde een stukje achteruit naar een van de tafels, hopen dat de dolken in zijn binnenzak niet zouden rammelen.

De jongeman stapte naar de plank waar Kit had staan snuffelen en pakte de dolk op die hij had laten vallen. ‘Hier heb je een goeie keus gemaakt,’ zei hij. ‘Zie je de inscriptie op het heft?’

Kit zag hem niet.

‘Hij is gemaakt door een van de nazaten van Wayland de Smid,

de maker van Durendal en Cortana.’ Hij draaide de dolk tussen zijn vingers voordat hij hem teruglegde. ‘Niet zo buitengewoon als Cortana, maar dit soort dolken keren altijd terug naar je hand als je ze gegooit hebt. Handig.’

Kit schraapte zijn keel. ‘Hij zal wel veel geld waard zijn.’

‘Ik denk niet dat de Blackthorns hem willen verkopen,’ zei de jonge man droogjes. ‘Ik ben Jace, trouwens. Jace Herondale.’

Hij zweeg even en leek te wachten op een reactie, maar Kit was vastbesloten hem die niet te geven. Hij kende de naam Herondale zeker wel. Het leek wel alsof dat het enige woord was dat iedereen de afgelopen twee weken had gezegd. Maar dat betekende nog niet dat hij die vent – Jace – zijn zin zou geven.

Jace leek zich niets aan te trekken van Kits zwijgen. ‘En jij bent Christopher Herondale.’

‘Hoe weet je dat?’ vroeg Kit zo vlak en onenthousiast mogelijk. Hij haatte de naam Herondale. Hij haatte het wóórd.

‘Familiegelijkenis,’ zei Jace. ‘We lijken op elkaar. Je hebt veel weg van schilderijen van vroegere Herondales.’ Hij zweeg even. ‘En Emma had me een foto van je geappt.’

Emma. Emma Carstairs. Ze had Kits leven gered, maar ze hadden elkaar sindsdien niet veel gesproken. In de nasleep van de dood van Malcolm Fade, de hoge heksenmeester van Los Angeles, was alles een chaos geweest. Kit was voor niemand op de eerste plaats gekomen, en bovendien had hij het gevoel dat Emma hem een klein kind vond.

‘Best. Ik ben Kit Herondale. Dat blijft iedereen steeds tegen me zeggen, maar mij zegt het niks.’ Hij klemde zijn kiezen op elkaar. ‘Ik ben een Roek. Kit Roek.’

‘Ik weet wat je vader je heeft verteld. Maar je bent een Herondale. En dat betekent wel degelijk iets.’

‘O ja? Wat dan?’ wilde Kit weten.

Jace leunde tegen de muur van de wapenkamer, vlak onder een rek met zware slagzwaarden. Kit hoopte dat er een op zijn hoofd zou vallen. ‘Ik weet dat je schaduwjagers herkent,’ zei hij. ‘Niet veel mensen

kunnen dat, alleen benedenlingen en aardse met het zicht. En dat is wat jij dacht dat je was, toch?’

‘Ik heb nooit gedacht dat ik een aardse was,’ zei Kit. Begrepen schaduwjagers niet hoe het klonk als ze dat woord gebruikten?

Maar Jace negeerde dat. ‘De meeste mensen die geen Nephilim zijn, weten niets van de samenleving en de geschiedenis van de schaduwjagers. De schaduwjagerswereld bestaat uit families, en allemaal koesteren ze hun naam. Elke familie heeft een geschiedenis, die wordt doorgegeven aan volgende generaties. We dragen de glorie en de last van onze naam, het goede en het slechte dat onze voorouders hebben gedaan, ons hele leven met ons mee. We proberen onze naam eer aan te doen, zodat degenen na ons een lichtere last hoeven te dragen.’

Hij sloeg zijn armen over elkaar; zijn polsen waren bedekt met tekens. Op de rug van zijn linkerhand zat er een die eruitzag als een geopend oog; Kit had dat teken tot nu toe bij alle schaduwjagers gezien. ‘Bij ons is je achternaam heel betekenisvol. De Herondales zijn een familie die al generaties lang het lot van de schaduwjagers bepaalt. Er zijn er niet veel meer over; eigenlijk dacht iedereen dat ik de laatste was. Alleen Jem en Tessa wisten zeker dat jij bestond. Ze hebben een hele poos naar je gezocht.’

Jem en Tessa. Samen met Emma hadden zij Kit helpen ontsnappen aan de demonen die zijn vader hadden vermoord. En ze hadden hem een verhaal verteld: over een Herondale die zijn vrienden had verraden, was gevlucht en een nieuw leven was begonnen, weg bij de andere Nephilim. Een nieuw leven en een nieuwe tak van de familie.

‘Ik heb van Tobias Herondale gehoord,’ zei Kit. ‘Dus ik stam af van een vette lafaard.’

‘Mensen hebben gebreken,’ zei Jace. ‘Niet ieder lid van je familie kan even geweldig zijn. Maar als je Tessa weer ziet, en dat zal gebeuren, kan ze je over Will Herondale vertellen. En James Herondale. En mij, natuurlijk,’ voegde hij er bescheiden aan toe. ‘Ik stel best wat voor bij de schaduwjagers. Niet om je te intimideren of zo.’

‘Ik voel me niet geïntimideerd,’ zei Kit, die zich afvroeg of die vent

het meende. Er was een glans in Jace' ogen te zien die aangaf dat hij zijn eigen woorden misschien niet helemaal serieus nam, maar het was lastig te bepalen. 'Ik wil eigenlijk gewoon met rust gelaten worden.'

'Ik weet dat het een hoop is om te verwerken.' Jace sloeg Kit op zijn rug. 'Maar Clary en ik zijn er voor je zolang als je nodig hebt om...'

De klap op zijn rug had een van de dolken in Kits zak losgeschud. Het ding kletterde tussen hen in op de granieten vloer, knipperend als een beschuldigend oog.

'O,' zei Jace in de stilte die viel. 'Dus je steelt wapens.'

Kit, die wist hoe zinloos het was om het nu nog te ontkennen, zei niets.

'Oké, luister, ik weet dat je vader een boef was, maar jij bent nu een schaduwjager en... Wacht, wat heb je nog meer in die jas?' vroeg Jace boos. Hij deed iets ingewikkelds met zijn rechterlaars, waardoor de gevallen dolk de lucht in vloog. Hij ving hem handig op, en de robijnen in het heft weerkaatsten het licht. 'Trek uit.'

Zwijgend trok Kit de jas uit en smet hem op tafel. Jace sloeg hem open en haalde de binnenzak leeg. Ze keken allebei zwijgend naar de glans van lemmeten en kostbare stenen.

'Aha,' zei Jace. 'Dus je was van plan weg te lopen?'

'Waarom zou ik blijven?' liet Kit zich ontvallen. Hij wist dat hij het niet zou moeten zeggen, maar hij kon het niet voor zich houden. Het was te veel: het verlies van zijn vader, zijn haat voor het Instituut, de zelfingenomenheid van de Nephilim, hun eis dat hij een achternaam accepteerde waar hij niets om gaf en niet om wilde geven. 'Ik hoor hier niet. Je kunt wel tegen me kletsen over mijn naam, maar mij zegt het niks. Ik ben Johnny Roeks zoon. Ik train al mijn hele leven om net zo te worden als mijn vader, niet zoals jullie. Ik heb jullie niet nodig. Ik heb jullie geen van allen nodig. Alleen een beetje startkapitaal zodat ik mijn eigen kraam kan openen op de schaduwmarkt.'

Jace' gouden ogen werden spleetjes, en voor het eerst zag Kit onder die arrogante, grappende façade de glans van een scherpe intelligentie. 'Wat wil je dan verkopen? Je vader verkocht informatie. Hij heeft een

heleboel nare magie moeten toepassen om zijn relaties op te bouwen. Wil jij je ziel ook zo verkopen, zodat je de kost bij elkaar kunt schrapen langs de buitenrand van de Benedenwereld? En hoe zit het met de wezens die je vader hebben vermoord? Je hebt hem toch zien sterven?’

‘Demonen...’

‘Ja, maar iemand had ze gestuurd. De hoeder is dan misschien dood, maar dat betekent nog niet dat niemand je meer zoekt. Je bent vijftien. Je denkt misschien dat je liever dood bent, maar geloof me: dat wil je niet.’

Kit slikte. Hij probeerde voor zich te zien dat hij zelf een kraam op de schaduwmarkt had, iets waar hij al een paar dagen over fantaseerde. Maar de waarheid was dat hij altijd veilig was geweest op de markt vanwege zijn vader. Omdat mensen bang waren voor Johnny Roek. Wat zou daar met hem gebeuren zonder de bescherming van zijn vader?’

‘Maar ik ben geen schaduwjager,’ zei Kit. Hij keek om zich heen, naar de duizenden wapens, de stapels adamas, de tenues en pantsers en wapenriemen. Het was belachelijk. Hij was geen ninja. ‘Ik zou niet eens weten waar ik moest beginnen.’

‘Geef het nog een week,’ zei Jace. ‘Kijk het nog een week aan hier op het Instituut. Geef jezelf een kans. Emma vertelde me hoe je vocht tegen de demonen die je vader hebben vermoord. Dat zou alleen een schaduwjager hebben gekund.’

Kit herinnerde zich niet veel meer van de strijd tegen de demonen in het huis van zijn vader, maar hij wist wel dat hij het had gedaan. Zijn lichaam had het overgenomen en hij had gevochten, en er zelfs stiekem een beetje van genoten.

‘Dit is wat je bent,’ ging Jace door. ‘Je bent een schaduwjager. Je bent deels engel. Het bloed van engelen stroomt door je aderen. Je bent een Herondale. Wat trouwens betekent dat je niet alleen deel uitmaakt van een ongelooflijk knappe familie, maar ook van een familie die een heleboel waardevol onroerend goed bezit, waaronder een stadsvilla in Londen en een landhuis in Idris, en waarschijnlijk heb je recht op een deel daarvan. Je weet wel, mocht je belangstelling hebben.’

Kit keek naar de ring om Jace' linkerhand. Hij was van zilver en zag er oud en zwaar uit. En kostbaar. 'Ik luister.'

'Ik zeg alleen maar: geef het nog een week.' Jace grijnsde. 'Wij Herondales kunnen immers een uitdaging nooit weerstaan.'

'Een teuthidademon?' vroeg Julian met opgetrokken wenkbrauwen. 'Dat is toch in feite een soort inktvis?'

Het antwoord via de telefoon was onverstaanbaar: Emma hoorde Ty's stem wel, maar niet wat hij zei.

'Ja, we zijn bij de pier,' ging Julian door. 'We hebben nog niks gezien, maar we zijn er net. Jammer dat ze hier geen vaste parkeerplekken voor schaduwjagers hebben...'

Slechts half luisterend naar Julians stem keek Emma om zich heen. De zon was net onder. Ze was altijd dol geweest op de pier van Santa Monica, al sinds ze een klein meisje was en haar ouders er met haar heen waren gegaan om op de ouderwetse draaimolen te rijden. Ze was dol op het junkfood hier – hamburgers en milkshakes, gefrituurde oesters en enorme, bonte lolly's – en op Pacific Park, het vervallen pretpark helemaal aan het eind van de pier, met uitzicht op de Stille Oceaan.

De aardsen hadden er in de loop der jaren miljoenen in gestoken om de pier te pimpen tot een toeristenattractie. Pacific Park stond nu vol met nieuwe, glanzende attracties; de oude churroskarretjes waren weg, vervangen door kioskjes met handgemaakt ijs en kreeftensnacks. Maar de planken onder Emma's voeten waren nog altijd krom en verweerd door jaren van zon en zout. Het rook er nog steeds naar suiker en zeewier. De draaimolen verspreidde nog steeds zijn blikkerige muziek. Er waren nog steeds werpspelletjes waarbij je gigantische knuffelpanda's kon winnen. En er waren nog steeds donkere plekjes onder de pier waar verveelde aardsen bij elkaar kwamen, en soms ook sinisterder wezens.

Dat was het punt als je een schaduwjager was, dacht Emma, kijkend naar de gloeiende lampjes van het enorme reuzenrad. Op de pier onder

het rad stond een lange rij mensen te wachten. Langs de balustrades zag ze de donkerblauwe zee, met witte schuimkoppen waar de golven braken. Schaduwjagers zagen de schoonheid van de dingen die aardse mensen maakten – de lichtjes van het reuzenrad, die zo stralend weerkaatsten op de oceaan dat het leek alsof onder water iemand vuurwerk afstak: rood, blauw, groen, paars en goud – maar ze zagen ook de duisternis, het gevaar en de verrotting.

‘Wat is er?’ vroeg Julian. Hij had zijn telefoon in de zak van zijn tenuejack gestopt. De wind – er stond altijd wind op de pier, de einde-loze wind van de oceaan, met de geur van zout en verre plekken – tilde zijn zachte bruine lokken op en liet ze zijn wangen en slapen kussen.

Duistere gedachten, wilde Emma zeggen. Maar dat kon niet. Ooit was Julian degene geweest aan wie ze alles kon vertellen. Nu was hij degene aan wie ze niets kon vertellen.

Ze ontweek zijn blik. ‘Waar zijn Mark en Cristina?’

‘Daar.’ Hij wees. ‘Bij het ringwerpen.’

Emma volgde zijn blik naar het vrolijk gekleurde kraampje waar mensen plastic ringen om de hals van een rij opgestelde flessen probeerden te gooien. Ze onderdrukte het verwaande idee dat dat kennelijk iets was wat aardse moeilijk vonden.

Julians halfbroer Mark had drie plastic ringen in zijn hand. Cristina, met haar donkere haar in een nette knot, stond met een zakje karamel-popcorn lachend naast hem. Mark gooide de ringen: alle drie tegelijk. Elke ring ging een eigen kant op en landde om de hals van een fles.

Julian zuchtte. ‘En ik had nog wel gezegd dat hij niet moest opvallen.’

Er ging een mengeling van gejuich en geluiden van ongelof op onder de aardse bij het ringwerpen. Gelukkig waren het er niet veel, en Mark kon zijn prijs in ontvangst nemen – iets in een plastic zak – en met minimaal gedoe weggelopen.

Hij kwam samen met Cristina naar hen toe. De puntjes van zijn oren staken door zijn lichte haar, maar hij droeg een schuil-bezwering zodat aardse ze niet zouden zien. Mark was half elf en

zijn benedenlingenbloed was te zien in de fijnheid van zijn gelaats-trekken, de punten van zijn oren en de hoekige vorm van zijn ogen en jukbeenderen.

‘Dus het is een inktvisdemon?’ vroeg Emma, eigenlijk vooral om de stilte tussen Julian en haar te vullen. Er vielen de laatste tijd veel stiltes tussen hen. Het was nog maar twee weken geleden dat alles was veranderd, maar ze voelde het verschil tot in haar botten. Ze voelde zijn afstandelijkheid, ook al was hij niet anders dan ontzettend aardig en begripvol geweest sinds ze hem over Mark en haar had verteld.

‘Blijkbaar,’ zei Julian. Mark en Cristina waren binnen gehoorsafstand gekomen; Cristina had haar popcorn op en keek droevig in de zak alsof ze hoopte dat er nog meer zou verschijnen. Emma kon dat wel begrijpen. Intussen keek Mark naar zijn gewonnen prijs.

Julian ging door: ‘Hij klimt tegen de zijkant van de pier op en grijpt kinderen, of mensen die ’s avonds over de balustrade gaan hangen om foto’s te maken. Maar hij wordt stoutmoediger. Blijkbaar heeft iemand hem binnen gespot bij het tafelhockey... Is dat een góúvis?’

Mark hield de plastic zak omhoog. Er zwom een oranje visje in rond. ‘Dit is de beste patrouille die we ooit hebben gedaan,’ zei hij. ‘Ik ben nooit eerder beloond met een vis.’

Emma zuchtte vanbinnen. Mark had de afgelopen jaren van zijn leven doorgebracht bij de Wilde Jacht, de meest anarchistische en woeste elfen van allemaal. Ze vlogen door de lucht op allerlei betoverde schepsels – motorfietsen, paarden, herten, enorme grauwendende honden – en plunderden slagvelden. De kostbaarheden die ze bij de lijken vonden, betaalden ze als schatting aan de elfenhoven.

Hij paste zich goed aan nu hij eindelijk weer terug was bij zijn schaduwjagersfamilie, maar er waren nog momenten dat het normale leven hem leek te verrassen. Hij zag nu dat iedereen hem met opgetrokken wenkbrauwen aankeek. Geschrokken legde hij aarzelend zijn arm om Emma’s schouders en stak de zak omhoog. ‘Ik heb een vis voor je gewonnen, schone,’ zei hij, en hij kuste haar op de wang.

Het was een lieve kus, zacht en teder, en Mark rook zoals hij altijd

rook: naar koude buitenlucht en groene, groeiende dingen. En het was ook volkomen logisch, dacht Emma, dat Mark zou aannemen dat iedereen verwachtte dat hij haar zijn gewonnen prijs zou geven. Ze was immers zijn vriendinnetje.

Ze wisselde een ongeruste blik met Cristina, die met heel grote, donkere ogen toekeek. Julian zag eruit alsof hij op het punt stond bloed op te geven. Het was maar een kort moment voordat zijn gezicht weer onverschillig werd, maar Emma stapte bij Mark weg en glimlachte verontschuldigend naar hem. 'Ik zou geen vis in leven kunnen houden,' zei ze. 'Planten gaan al dood als ik er alleen maar naar kijk.'

'Ik vermoed dat ik hetzelfde probleem zou hebben,' zei Mark, kijkend naar de vis. 'Jammer. Ik wilde hem Magnus noemen, vanwege zijn glinsterende schubben.'

Cristina giechelde. Magnus Bane was de hoge heksenmeester van Brooklyn en had een grote voorliefde voor glitter.

'Ik kan hem beter vrijlaten,' zei Mark. Voordat iemand iets kon zeggen, liep hij naar de balustrade en kiepte de zak om, waardoor het water met vis en al in zee plonsde.

'Voelt iemand de drang om hem te vertellen dat goudvissen zoetwatervissen zijn, die niet kunnen overleven in de oceaan?' vroeg Julian zachtjes.

'Niet echt,' zei Cristina.

'Heeft hij Magnus nou vermoord?' vroeg Emma, maar voordat Julian kon antwoorden, draaide Mark zich abrupt om.

Zijn gezicht stond plotseling heel ernstig. 'Ik zag net iets tegen de pilaren onder de pier klauteren. Iets wat heel beslist niet menselijk was.'

Emma voelde een lichte huivering. De demonen die de oceaan bevolkten, werden zelden op het land gezien. Soms had ze nachtmerries waarin de oceaan zichzelf binnenstebuiten keerde en zijn inhoud op het strand uitkotste: pezige, slijmerige, zwarte dingen met tentakels, half geplet door het gewicht van het water.

Binnen enkele seconden hadden alle schaduwjagers een wapen in de

hand. Emma had Cortana, een gouden zwaard dat ze van haar ouders had gekregen. Julian had een serafijnendolk gepakt, en Cristina haar vlindermes.

‘Welke kant ging hij op?’ vroeg Julian.

‘Naar het eind van de pier,’ zei Mark; hij had als enige geen wapen gepakt, maar Emma wist hoe snel hij was. Bij de Wilde Jacht was zijn bijnaam Elfenschot geweest, want hij was snel en nauwkeurig met pijl-en-boog of werpmes. ‘Naar het pretpark.’

‘Ik ga die kant op,’ zei Emma. ‘Probeer hem van de rand van de pier te jagen. Mark, Cristina, gaan jullie naar beneden en grijp hem als hij probeert terug te kruipen in het water.’

Ze hadden amper geknikt of Emma rende al weg. Haar vlecht waperde achter haar aan terwijl ze zich door de drukte naar het verlichte park aan het einde van de pier werkte. Cortana voelde warm en solide in haar hand en haar voeten vlogen over de kromgetrokken houten planken. Ze voelde zich vrij, haar zorgen opzijgezet, haar hele geest en lichaam uitsluitend gericht op haar taak.

Ze hoorde voetstappen naast zich. Ze hoefde niet te kijken om te weten dat het Jules was. Zijn voetstappen waren altijd naast haar geweest, in al haar jaren als strijdende schaduwjager. Zijn bloed was vergoten wanneer dat van haar was vergoten. Hij had haar leven gered en zij had zijn leven gered. Hij maakte deel uit van haar strijdende zelf.

‘Daar,’ hoorde ze hem zeggen, maar ze had het al gezien: een donkere, bultige omtrek die tegen de stutten van het reuzenrad omhoogklom. De gondels bleven eromheen draaien, vol blije mensen die zich van geen gevaar bewust waren.

Emma kwam bij de rij voor het reuzenrad aan en begon voor te dringen. Zij en Julian hadden schuilbezwingingen op zichzelf getekend voordat ze naar de pier waren gekomen en waren dus onzichtbaar voor aardse ogen, maar dat betekende niet dat ze hun aanwezigheid onvoelbaar konden maken. Mensen in de rij vloekten en scholden toen Emma op tenen trapte en zich naar voren elleboogde.

Een van de gondels kwam net beneden aan en een stelletje – een

meisje met een paarse suikerspin en een in het zwart geklede, slungelige jongen – stond op het punt in te stappen. Toen Emma opkeek, zag ze een glimp van beweging: de teuthid demon glibberde om de bovenste stut van het reuzenrad. Vloekend drong Emma zich langs het stelletje, waardoor ze bijna omvielen, en sprong in de gondel. Hij was achthoekig, met een bankje langs de binnenkant en meer dan genoeg ruimte om te staan. Ze hoorde kreten van verbazing toen de gondel de lucht in ging en ze werd weggetild bij de chaos die ze beneden had veroorzaakt. Het stelletje dat had willen instappen, ging tekeer tegen de kaartjesman, en de mensen in de rij achter hen schreeuwden tegen elkaar.

De gondel wiebelde toen Julian naast haar landde. Hij keek reikhalzend omhoog. ‘Zie je hem?’

Emma tuurde. Ze had de demon gezien, dat wist ze zeker, maar nu leek hij te zijn verdwenen. Vanuit deze hoek was het reuzenrad een wirwar van felle lichtjes, draaiende spaken en witgeschilderde ijzeren balken. De twee gondels onder die van haar en Julian waren leeg; de wachtrij was blijkbaar nog steeds niet op orde.

Mooi, dacht Emma. Hoe minder mensen er in het reuzenrad stapten, hoe beter.

‘Wacht.’ Ze voelde Julians hand op haar arm toen hij haar omdraaide. Haar hele lichaam spande zich. ‘Runen,’ zei hij kortaf, en ze zag dat hij zijn cilinder had gepakt.

Hun gondel ging nog steeds omhoog. Emma zag het strand beneden, het donkere water dat het zand op golfde, de heuvels van Palisades Park die oprezen boven de snelweg, met bovenlangs een randje bomen en struiken.

De sterren waren wazig, maar ondanks de felle lichten op de pier toch nog zichtbaar. Julian hield haar arm vast, niet ruw of teder, maar met een soort klinische afstandelijkheid. Hij draaide hem om en zijn cilinder maakte snelle bewegingen over haar pols om er beschermende runen op te tekenen, voor snelheid en lenigheid en een beter gehoor.

Zo dicht was Emma in twee weken niet meer bij Jules geweest. Ze

werd er duizelig van, een beetje dronken. Zijn hoofd was gebogen, zijn aandacht gericht op zijn werk, en ze maakte gebruik van de kans om zijn aanblik in zich op te nemen.

De lampen van het reuzenrad waren amber en geel; ze legden een gouden poederlaagje over zijn gebruide huid. Zijn haar viel in losse, fijne krullen over zijn voorhoofd. Ze wist hoe zacht de huid bij zijn mondhoeken was en hoe zijn schouders aanvoelden onder haar handen: sterk en hard. Zijn wimpers waren lang en dik, zo donker dat ze met houtskool getekend leken te zijn; Emma verwachtte half dat ze een laagje zwart poeder op zijn jukbeenderen zouden achterlaten als hij met zijn ogen knipperde.

Hij was mooi. Hij was altijd mooi geweest, maar zij had het te laat opgemerkt. En nu stond ze met haar handen langs haar lichaam en pijn in haar hart omdat ze hem niet kon aanraken. Ze kon hem nooit meer aanraken.

Hij was klaar met zijn werk en gaf de cilinder aan haar. Ze pakte hem zwijgend aan, terwijl hij de kraag van het shirt onder zijn tennies opzijtrok. De huid daar was een tintje lichter dan de gebruide huid van zijn gezicht en handen, met de witte littekentjes van runen die opgebruikt en vervaagd waren.

Ze moest een stap dichterbij zetten om runen op hem te tekenen. De runen bloeiden op onder de punt van haar cilinder: lenigheid, nachtzicht. Haar hoofd kwam net tot aan zijn kin. Ze staaarde naar zijn hals en zag dat hij slikte.

‘Vertel me één ding,’ zei hij. ‘Zeg dat hij je gelukkig maakt. Dat Mark je gelukkig maakt.’

Haar hoofd kwam met een ruk omhoog. Ze was klaar met de runen; hij pakte de cilinder uit haar slappe hand. Voor het eerst in wat wel een eeuwigheid leek, keek hij haar recht aan. Zijn ogen leken donkerblauw door de kleuren van de avondhemel en de zee terwijl ze het hoogste punt van het reuzenrad naderden.

‘Ik ben gelukkig, Jules,’ zei ze. Wat maakte één extra leugen nog uit? Liegen was haar nooit gemakkelijk afgegaan, maar alles wende. Als de

veiligheid van de mensen om wie ze gaf ervan afhing, had ze gemerkt, kon ze best liegen. ‘Dit is... slimmer, veiliger voor ons allebei.’

De lijn van zijn zachte mond verhardde. ‘Dat is geen...’

Emma slaakte een kreet. Achter hem verrees een kronkelende gedaante met de kleur van een olievlék. Zijn rafelige tentakels waren om een spaak van het rad gedraaid. Zijn muil stond wijd open, een perfecte cirkel met rondom tanden.

‘Jules!’ riep ze, en ze dook uit de gondel en greep een van de dunne ijzeren spijlen vast. Bungelend aan één hand haalde ze met Cortana uit en raakte de teuthida toen die achteruitdeinsde. Het monster jankte en wondvocht sproeide in het rond; Emma slaakte een kreet toen het tegen haar hals spetterde en haar huid brandde.

Een mes plofte in het ronde, geribbelde lijf van de demon. Emma trok zich op aan een spaak, keek naar beneden en zag Julian op de rand van de gondel staan, met een volgend mes al in zijn hand. Hij tuurde langs zijn arm, liet het tweede mes vliegen...

Het ketste af tegen de onderkant van een lege gondel. De teuthida, onvoorstelbaar snel, was alweer uit het zicht verdwenen. Emma hoorde hem naar beneden klauteren langs de wirwar van metalen balken waaruit de binnenkant van het reuzenrad bestond.

Ze stopte Cortana terug in de schede en begon langs de spaak te kruipen, op weg naar de voet van het rad. Lichtjes wervelden om haar heen in een waas van paars en goud.

Er zat wondvocht en bloed aan haar handen, waardoor ze glibberig waren. Vreemd genoeg merkte ze zelfs nu nog op dat het uitzicht vanaf het rad heel mooi was: overal zee en zand, alsof ze op de rand van de wereld bungelde.

Ze proefde bloed in haar mond, en zout. Beneden zag ze Julian over een lagere spaak klimmen. Hij keek omhoog en wees; ze volgde zijn wijzende vinger en zag de teuthida bijna bij het midden van het rad.

Zijn tentakels zwiëpten om zijn lijf en beukten tegen de as van het reuzenrad. Emma voelde de trillingen in haar botten. Ze strekte haar nek om te zien wat hij deed en verkilde: het midden van de attractie

bestond uit een enorme bout die het rad op de stutten vasthield. De teuthida rukte aan de bout en probeerde hem los te trekken. Als hij daarin slaagde, zou het hele rad uit de stutten loskomen en als een fietswiel van de pier af rollen.

Emma maakte zichzelf niet wijs dat iemand aan boord van het reuzenrad of in de buurt ervan dat zou overleven. Het rad zou omvallen en iedereen pletten die in de buurt liep. Démonen voedden zich met vernietiging, met de energie van de dood. Hij zou zich volvreten.

Het reuzenrad wiebelde. De teuthida had zijn tentakels stevig om de ijzeren bout in het midden geslagen en draaide eraan. Emma ging sneller kruipen, maar ze bevond zich nog te ver boven het midden van het rad. Julian was dichterbij, maar hij had zijn twee messen al gegoooid, en zijn serafijnendolken waren niet lang genoeg om de demon te bereiken.

Hij keek naar haar omhoog terwijl hij plat op de ijzeren balk ging liggen, zijn linkerarm eromheen sloeg om zichzelf te verankeren en de andere arm uitstak, met gestrekte hand.

Emma wist meteen, zonder een moment van twijfel, wat hij dacht. Ze ademde diep in en liet de spaak waar ze zich aan vasthield los.

Ze liet zich vallen, naar Julian toe, en stak haar hand naar hem uit. Ze raakten elkaar en grepen elkaar vast, en ze hoorde Julian uitblazen toen hij haar gewicht opving. Emma zwaaide door naar beneden, met haar linkerhand om zijn rechter, en met haar andere hand rukte ze Cortana uit de schede. Haar vaart droeg haar verder naar het midden van het rad.

De teuthidademon hief zijn kop toen ze erop afzeilde, en voor het eerst zag ze zijn ogen: ze waren ovaal, met een spiegelachtige bescherm-laag eroverheen. Ze leken bijna groter te worden zoals mensenogen toen ze Cortana naar voren zwaaide en de bovenkant van zijn kop en zijn hersenen ermee doorboorde.

Tentakels zwiepten; een laatste doodsstuip toen zijn lichaam van haar kling gleeed, over een van de schuin omlaag wijzende spaken van het rad naar beneden rolde en eraf viel.

In de verte dacht Emma een plons te horen. Maar er was geen tijd om daarbij stil te staan. Julian zette kracht en trok haar omhoog. Ze stopte Cortana terug in de schede terwijl hij haar op de spaak trok waarop hij lag, en ze belandde onhandig half boven op hem.

Hij hield nog steeds haar hand vast terwijl hij uithijgde. Zijn blik vond de hare, heel even. Het rad draaide verder en ze zakten langzaam naar de grond. Emma zag drommen mensen op het strand, de glinstering van het water langs de kustlijn, en zelfs een donker en een licht hoofd die van Mark en Cristina konden zijn...

‘Goed teamwork,’ zei Julian uiteindelijk.

‘Weet ik,’ zei Emma, en dat was zo. Dat was het ergste: dat hij gelijk had, dat ze nog steeds zo perfect samenwerkten als *parabatai*. Als strijdpartners. Als twee soldaten die nooit ofte nimmer van elkaar gescheiden zouden worden.

Mark en Cristina wachtten op hen onder de pier. Mark had zijn schoenen uitgetrokken en waadde door het ondiepe water. Cristina stopte net haar vlindermes weg. Aan haar voeten lag slijmerig, opdrogend zand.

‘Zag je dat inktvisding van het reuzenrad vallen?’ vroeg Emma.

Cristina knikte. ‘Hij viel in het ondiepe water. Hij was nog niet helemaal dood, dus Mark heeft hem het strand op gesleept en we hebben hem afgemaakt.’ Ze schopte tegen het zand voor haar voeten. ‘Het was heel walgelijk, en Mark heeft slijm over zich heen gekregen.’

‘Ik zit onder het wondvocht,’ zei Emma, kijkend naar haar besmeurde tenue. ‘Dat was me nog eens een morsige demon.’

‘Desondanks ben je nog steeds heel mooi,’ zei Mark met een galante glimlach.

Emma lachte terug, voor zover mogelijk. Ze was Mark ontzettend dankbaar omdat hij zijn rol in dit toneelstukje speelde zonder te klagen, ook al moest hij het vreemd vinden. Cristina vond dat het Mark ook iets opleverde, maar Emma kon zich niet voorstellen wat. Mark hield niet van liegen; na zoveel jaren bij de elfen, die niet in staat waren te liegen, vond hij het iets onnatuurlijks.

Julian was bij hen weggelopen en weer aan het bellen, op gedempte toon. Mark waadde het water uit en propte zijn natte voeten in zijn laarzen. Hij en Cristina droegen allebei geen totale schuilbezwinging, en Emma zag de blikken van aardse voorbijgangers toen hij naar haar toe liep; omdat hij lang was, en mooi, en omdat zijn ogen feller straalden dan de lichtjes op het reuzenrad. En omdat zijn ene oog blauw was en het andere goudkleurig. En omdat hij iets had, iets ondefiniceerbaar vreemds, een spoorje wildheid uit het elfenland dat Emma altijd deed denken aan eindeloze open vlakten, aan vrijheid en bandeloosheid. *Ik ben een verloren jongen*, leken die ogen te zeggen. *Zoek me*.

Toen hij bij Emma was, streek hij een lok haar uit haar gezicht. Een golf van gevoel ging door haar heen: verdriet en blijdschap, een verlangen naar iets, al wist ze niet wat.

‘Dat was Diana,’ zei Julian, en zelfs zonder naar hem te kijken kon Emma voor zich zien hoe zijn gezicht stond terwijl hij dat zei: ernst, bedachtzaamheid, een zorgvuldige inschatting van de situatie. ‘Jace en Clary zijn aangekomen met een boodschap van de consul. Ze beleggen een vergadering in het Instituut en willen dat we er meteen naartoe komen.’

Vloeden, wetend van geen oever

In het Instituut liepen de vier rechtstreeks door naar de bibliotheek, zonder de tijd te nemen om zich om te kleden. Pas toen ze de kamer binnenstormden en Emma beseftte dat Mark, Cristina, Julian en zij een spoor van kleverig demonisch wondvocht achterlieten, vroeg ze zich af of ze misschien toch eerst even hadden moeten douchen.

Het dak van de bibliotheek was twee weken eerder beschadigd geraakt en haastig gerepareerd. Het daklicht van glas in lood was vervangen door gewoon, gehard glas, en het druk bewerkte plafond was nu bekleed met lijsterbeshout met ingekerfde runen.

Lijsterbeshout bood bescherming, het hield duistere magie buiten. Het had ook effect op elfen; Emma zag dat Mark grimaste en schuin omhoogkeek toen ze de kamer binnenkwamen. Hij had haar verteld dat het voelde alsof zijn huid werd geraakt door piepkleine vuursprankjes als hij bij te veel lijsterbeshout in de buurt kwam. Ze vroeg zich af wat voor effect het zou hebben op een volbloed elf.

‘Blij dat jullie er zijn,’ zei Diana. Ze zat aan het hoofd van een van de lange bibliotheektafels, met haar haar in een gladde knot gedraaid. Een dikke gouden ketting glinsterde tegen haar donkere huid. Haar zwart-witte jurk was zoals altijd onberispelijk schoon en vrij van kreukels.

Naast haar zat Diego Rocio Rosales, bij de Kloof bekend als volleerd centurion en bij de Blackthorns vanwege zijn bijnaam Perfecte Diego. Hij wás ook irritant perfect: belachelijk knap, een spectaculaire

vechter, intelligent en altijd beleefd. Hij had ook Cristina's hart gebroken voordat ze uit Mexico vertrok, normaal gesproken een reden voor Emma om zijn moord te beramen, maar dat kon niet, want hij en Cristina waren sinds twee weken weer bij elkaar.

Hij glimlachte naar Cristina en ontblootte zijn gelijkmatige witte tanden. Zijn zilveren centurionsspeld met de woorden *PRIMI ORDINES* glinsterde op zijn schouder. Hij was niet zomaar een centurion; hij was lid van de Eerste Compagnie, de allerbeste afgestudeerden van de Scholomance. Want natuurlijk was hij perfect.

Tegenover Diana en Diego zaten twee personen die Emma goed kende: Jace Herondale en Clary Fairchild, de hoofden van het Instituut in New York. Ze waren nog tieners van Emma's leeftijd geweest toen ze elkaar voor het laatst hadden ontmoet. Jace was met zijn warrige goudblonde haar nog steeds knap, of eigenlijk alleen maar knapper geworden. Clary had rood haar, eigenwijze groene ogen en een fijn gezicht, maar ze had een ijzeren wil, zoals Emma heel goed wist.

Clary sprong met een blij gezicht overeind, terwijl Jace glimlachend achteroverleunde in zijn stoel. 'Je bent terug!' riep Clary terwijl ze naar Emma toe rende. Ze droeg een spijkerbroek en een versleten *MADE IN BROOKLYN-T*-shirt dat waarschijnlijk ooit van haar beste vriend Simon was geweest. Het zag er verwassen en zacht uit, precies het soort shirt dat Emma vaak genoeg van Julian had geleend en dan niet meer had teruggegeven. 'Hoe ging het met de inktvisdemon?'

Emma kon niet antwoorden, omdat ze werd gesmoord in Clary's omhelzing.

'Super,' zei Mark. 'Echt goed. Ze zitten zo vol met vocht, inktvis-sen.' Hij leek echt enthousiast.

Clary liet Emma los en keek fronsend naar het wondvocht, zeewater en onherkenbare slijm dat op haar shirt terecht was gekomen. 'Ik snap wat je bedoelt.'

'Ik begroet jullie wel hiervandaan,' zei Jace zwaaiend. 'Er komt een verontrustende calamarislucht van jullie af.'

Er klonk gegiechel, snel onderdrukt. Emma keek omhoog en zag

twee paar benen tussen de spijlen van de galerij boven hen bungelen. Vermaakt herkende ze Ty's lange benen en de kousen van Livvy. Er waren op de bovengalerij nissen die perfect waren om af te luisteren. Ze had zelf als kind ontelbaar vaak samen met Julian vergaderingen van Andrew Blackthorn afgeluisterd; je hoorde van alles en voelde je belangrijk als je een vergadering van het Verbond bijwoonde.

Ze keek opzij naar Julian, zag dat hij Ty en Livvy's aanwezigheid ook opmerkte en herkende het moment waarop hij net als zij besloot om er niets van te zeggen. Zijn hele gedachteproces was zichtbaar voor haar in het trekken van zijn glimlach. Het was vreemd hoe doorzichtig hij voor haar was in zijn onbewaakte ogenblikken en hoe slecht ze kon bepalen wat hij dacht als hij dat verborgen wilde houden.

Cristina liep naar Diego toe en legde zachtjes haar hand op zijn schouder. Hij kuste haar pols. Emma zag Mark naar hen kijken met een onpeilbare blik. Mark had de afgelopen twee weken over veel dingen met haar gepraat, maar niet over Cristina. Nooit over Cristina.

'Dus hoeveel zeedemonen waren dat nu?' vroeg Diana. 'In totaal?' Ze gebaarde dat iedereen aan tafel moest plaatsnemen. Ze gingen zitten, een beetje soppend, Emma naast Mark en tegenover Julian.

Julian beantwoordde Diana's vraag heel rustig, alsof er geen wondvocht van zijn kleding op de gewreven vloer droop. 'Een paar kleinere de afgelopen week, maar dat was normaal. Als het stormt, spoelen ze op het strand aan. We hebben een paar keer gepatrouilleerd; de Ashdowns hebben dat verder naar het zuiden ook gedaan. Ik denk dat we ze allemaal hebben.'

'Dit was de eerste echt grote,' zei Emma. 'Ik bedoel, ik had ze nog niet vaak zo groot gezien, want die komen meestal niet boven water.'

Jace en Clary keken elkaar even aan.

'Is er iets wat we zouden moeten weten?' vroeg Emma. 'Verzamelen jullie soms heel grote zeedemonen om het Instituut mee te versieren?'

Jace boog zich naar voren en zette zijn ellebogen op tafel. Hij had een kalm, katachtig gezicht en onpeilbare ambergele ogen. Clary had een keer gezegd dat ze hem net een leeuw vond toen ze hem voor het

eerst ontmoette. Emma zag het ook: leeuwen leken altijd zo kalm, bijna lui, totdat ze ineens in actie kwamen. ‘Misschien moeten we het hebben over waarom wij hier zijn,’ zei hij.

‘Ik dacht dat jullie hier waren vanwege Kit,’ zei Julian. ‘Aangezien hij een Herondale is en zo.’

Er klonk wat geruis en zacht gemompel van boven. Ty sliep al een paar nachten voor Kits deur, merkwaardig gedrag waar niemand iets van had gezegd. Emma nam aan dat Ty Kit ongewoon en interessant vond, zoals hij bijen en hagedissen ook ongewoon en interessant vond.

‘Deels,’ zei Jace. ‘We zijn net terug van een raadsvergadering in Idris. Daarom duurde het zo lang voor we hier waren, ook al wilde ik zo snel mogelijk komen toen ik het hoorde van Kit.’ Hij leunde achterover en haakte zijn arm over de rugleuning van zijn stoel. ‘Het zal jullie niet verbazen dat er heel wat discussie is geweest over de situatie met Malcolm.’

‘Dat de hoge heksenmeester van Los Angeles een moordenaar en necromantiër bleek te zijn, bedoel je?’ vroeg Julian. Zijn stem sprak boekdelen: de Kloof had Malcolm nooit verdacht, had hem aangesteld als hoge heksenmeester, had niets gedaan tegen de moorden die hij pleegde. Daar hadden de Blackthorns tegen opgetreden.

Er klonk weer gegiechel boven. Diana kuchte om een glimlach te verbergen. ‘Sorry,’ zei ze tegen Jace en Clary. ‘Ik denk dat we muizen hebben.’

‘Ik heb niks gehoord,’ zei Jace.

‘We zijn alleen verbaasd dat de raadsvergadering zo snel voorbij was,’ zei Emma. ‘We dachten dat wij misschien ook een verklaring zouden moeten afleggen, over Malcolm en alles wat er is gebeurd.’

Emma en de Blackthorns hadden al eerder een verklaring afgelegd voor de Raad. Jaren geleden, na de Duistere Oorlog. Het was geen ervaring die Emma graag zou herhalen, maar het zou wel een kans zijn geweest om hun kant van het verhaal te vertellen. Om uit te leggen waarom ze hadden samengewerkt met elfen, rechtstreeks in tegenspraak met de Wetten van de Koude Vrede. Waarom ze onder-

zoek hadden gedaan naar de hoge heksenmeester van Los Angeles, Malcolm Fade, zonder de Kloof daarover te informeren; wat ze vervolgens hadden gedaan toen ze ontdekten dat hij schuldig was aan verschrikkelijke misdaden.

Waarom Emma hem had gedood.

‘Dat hebben jullie Robert al verteld... de inquisiteur,’ zei Clary. ‘En hij geloofde jullie. Hij heeft een verklaring ten gunste van jullie afgelegd.’

Julian trok zijn wenkbrauw op. Robert Lightwood, de inquisiteur van de Kloof, was geen warm en vriendelijk soort man. Ze hadden hem verteld wat er was gebeurd omdat ze daartoe gedwongen waren, maar hij was normaal niet het soort persoon van wie je gunsten hoefde te verwachten.

‘Robert valt best mee,’ zei Jace. ‘Echt. Hij is milder geworden sinds hij opa is. En in feite had de Kloof minder belangstelling voor jullie dan voor het Zwarte Boek.’

‘Kennelijk had niemand in de gaten dat het ooit hier in de bibliotheek had gestaan,’ vertelde Clary. ‘Het Instituut van Cornwall staat bekend om zijn grote collectie boeken over duistere magie; de oorspronkelijke *Malleus Maleficarum*, de *Daemonatia*. Iedereen dacht dat het daar lag, veilig achter slot en grendel.’

‘De Blackthorns runden vroeger het Instituut in Cornwall,’ zei Julian. ‘Misschien nam mijn vader het mee toen hij werd aangesteld als hoofd van het Instituut hier.’ Hij keek verontrust. ‘Hoewel ik niet zou weten waarom hij het zou willen hebben.’

‘Misschien had Arthur het meegenomen,’ opperde Cristina. ‘Hij is altijd gefascineerd geweest door oude boeken.’

Emma schudde haar hoofd. ‘Kan niet. Het boek moet hier al hebben gelegen toen Sebastian het Instituut aanviel, en dat was voordat Arthur hierheen kwam.’

‘In hoeverre had het feit dat wij niet zijn opgeroepen om een verklaring af te leggen te maken met hun discussie over de vraag of ik al dan niet zou mogen blijven?’ vroeg Mark.

‘Een beetje,’ antwoordde Clary, die hem recht aankeek. ‘Maar, Mark, we zouden nooit hebben toegelaten dat ze je terugstuurden naar de Jacht. Iedereen zou daartegen hebben geprotesteerd.’

Diego knikte. ‘De Kloof heeft overlegd, en ze vinden het prima als Mark hier bij zijn familie blijft. Het oorspronkelijke bevel verbood schaduwjagers alleen maar om naar hem op zoek te gaan, maar hij kwam zelf naar jullie toe, dus dat bevel is niet overtreden.’

Mark knikte stijfjes. Hij had Perfecte Diego nooit gemogen, zo leek het.

‘En geloof me,’ ging Clary door, ‘ze waren heel blij met die uitweg. Ik denk dat zelfs de grootste elfenhater onder hen zich kan indenken wat Mark heeft doorstaan.’

‘Maar niet wat Helen heeft doorstaan?’ vroeg Julian. ‘Is er al iets gezegd over haar terugkeer?’

‘Nee,’ zei Jace. ‘Sorry. Ze willen er niets van horen.’

Marks gezicht verstrakte. Op dat moment zag Emma de strijder in hem, de donkere schaduw van de slagvelden waar de Wilde Jacht ronddoelde, de looper tussen de lichamen van de doden.

‘We blijven ze bewerken,’ zei Diana. ‘Dat jij terug bent is een overwinning, Mark, en die zullen we doorzetten. Maar nu...’

‘Wat gebeurt er nu?’ wilde Mark weten. ‘Is de crisis nog niet voorbij?’

‘We zijn schaduwjagers,’ zei Jace. ‘Bij ons is de crisis nooit voorbij.’

‘Nu,’ ging Diana door, ‘had de Raad het over het feit dat er langs de hele kust van Californië grote zeedemonen zijn gezien. In recordaantallen. Er zijn er de afgelopen week meer gezien dan in de laatste tien jaar. Die teuthida waar jullie tegen vochten, was geen uitschieter.’

‘We denken dat het komt doordat Malcolms lichaam en het Zwarte Boek nog in de oceaan liggen,’ zei Clary. ‘En door de bezweringen die Malcolm bij leven heeft toegepast.’

‘Maar de bezweringen van een heksenmeester worden opgeheven als hij sterft,’ protesteerde Emma. Ze dacht aan Kit. De waaklijnen die Malcolm om het huis van de Roeks had gelegd, waren verdwenen

toen hij stierf. Binnen een paar uur hadden demonen het aangevallen. ‘We zijn naar zijn huis gegaan toen hij dood was, om te zoeken naar bewijzen van wat hij had gedaan. Het hele huis was ingestort.’

Jace was onder de tafel verdwenen. Even later verscheen hij weer met Church, de partimekat van het Instituut. Church had zijn poten recht vooruit en een tevreden uitdrukking op zijn snuit. ‘Wij dachten hetzelfde,’ zei Jace terwijl hij de kat op zijn schoot zette. ‘Maar volgens Magnus bestaan er ook bezeringen die juist worden geactiveerd door de dood van een heksenmeester.’

Emma loerde naar Church. Ze wist dat de kat ooit in het Instituut in New York had gewoond, maar ze vond het niet beleefd van hem om zo overduidelijk zijn voorkeur te laten blijken. De kat lag spinnend op zijn rug op Jace’ schoot en negeerde haar volkomen.

‘Zoals een alarm dat afgaat als je een deur opendoet?’ vroeg Julian.

‘Ja, maar in dit geval is de dood die open deur,’ antwoordde Diana.

‘Wat is de oplossing?’ vroeg Emma.

‘We hebben waarschijnlijk zijn lichaam nodig om de bezwering uit te schakelen, zogezegd,’ zei Jace. ‘En enig idee van hoe hij het gedaan heeft, zou ook handig zijn.’

‘De ruïne van het knooppunt is vrij grondig doorzocht,’ zei Clary. ‘Maar we zullen morgen nog eens bij Malcolms huis gaan kijken, gewoon voor de zekerheid.’

‘Het is een berg puin,’ waarschuwde Julian.

‘Puin dat vrij snel zal moeten worden opgeruimd, voordat aardse het opmerken,’ zei Diana. ‘Er ligt een schuilbezwering overheen, maar die is tijdelijk. Dat betekent dat die plek nog maar een paar dagen zo zal blijven liggen.’

‘En het kan geen kwaad om nog een laatste keer te kijken,’ zei Jace. ‘Vooral aangezien Magnus ons enig idee heeft gegeven van waar we naar zoeken.’ Hij krabde Church achter zijn oren en weidde niet verder uit.

‘Het Zwarte Boek is een krachtig necromantisch voorwerp,’ zei Perfecte Diego. ‘Het kan verstoringen veroorzaken die wij ons niet

eens kunnen voorstellen. Als de diepst levende zeedemonen onze kust op kruipen, lopen de aardse gevaar; er zijn er al een paar van de pier verdwenen.'

'Dus,' zei Jace, 'komt er morgen een team van centurions hierheen...'

'Centurions?' Er schoot paniek door Julians ogen, een blik van angst en kwetsbaarheid waarvan Emma vermoedde dat zij de enige was die hem zag. Het was bijna meteen weer weg. 'Waarom?'

Centurions. Eliteschaduwjagers die trinden op de Scholomance, een school uitgehakt uit de rotsen van de Karpaten, omringd door een ijzig meer. Ze bestudeerden er esoterische kennis en waren experts in elfen en de Koude Vrede.

En blijkbaar ook in zeedemonen.

'Dit is uitstekend nieuws,' zei Perfecte Diego. Natuurlijk vond hij dat, dacht Emma. Zelfingenomen raakte hij de speld op zijn schouder aan. 'Zij zullen het lichaam en het boek wel vinden.'

'Hopelijk,' zei Clary.

'Maar jij bent hier al, Clary,' zei Julian met misleidend milde stem. 'Ik weet zeker dat als jij en Jace... als jullie Simon en Isabelle en Alec en Magnus ook ophaalden, jullie het lichaam snel zouden kunnen vinden.'

Hij wil hier geen vreemden hebben, dacht Emma. Mensen die zouden gaan snuffelen in de zaken van het Instituut, die zouden eisen met oom Arthur te praten. Hij had het voor elkaar gekregen om de geheimen van het Instituut te bewaren, ondanks alles wat er met Malcolm was gebeurd, maar nu werden ze alweer bedreigd, door willekeurige centurions.

'Clary en ik zijn op doortocht,' zei Jace. 'We kunnen hier niet blijven om te zoeken, ook al zouden we het graag willen. We hebben een taak gekregen van de Raad.'

'Wat voor taak?' vroeg Emma. Welke missie kon er nu belangrijker zijn dan het terughalen van het Zwarte Boek en voor eens en voor altijd de rotzooi op te ruimen die Malcolm had achtergelaten?

Maar ze kon aan de blik die Jace en Clary uitwisselden zien dat er een hele wereld was van belangrijker dingen, dingen die zij zich niet kon voorstellen. Emma kon een steek van verbittering niet tegengaan, de wens dat ze een klein beetje ouder was, dat ze een gelijke kon zijn van Jace en Clary, dat ze hun geheimen en die van de Raad kende.

‘Het spijt me echt,’ zei Clary. ‘We kunnen niet blijven.’

‘Dus jullie zijn hier straks niet eens?’ vroeg Emma. ‘Terwijl dit allemaal gebeurt en er een invasie plaatsvindt in ons Instituut...’

‘Emma,’ zei Jace. ‘We weten dat je het gewend bent om hier alleen en ongestoord te wonen. Dat je alleen verantwoording hoeft af te leggen aan Arthur.’

Hij moest eens weten... Maar dat was onmogelijk.

Hij ging door. ‘Een Instituut is echter niet alleen een uitvalsbasis voor activiteiten van de Kloof, maar ook een onderkomen voor schaduwjagers van buitenaf. Er zijn hier vijftig kamers die niemand gebruikt. Dus behalve als er een dringende reden is waarom ze niet kunnen komen...’

Die woorden bleven in de lucht hangen. Diego keek naar zijn handen. Hij kende niet de hele waarheid over Arthur, maar Emma dacht wel dat hij iets vermoedde.

‘Je kunt het ons wel vertellen,’ zei Clary. ‘We zullen er strikt vertrouwelijk mee omgaan.’

Maar het was niet Emma’s geheim om te vertellen. Ze keek opzettelijk niet naar Mark of Cristina, Diana of Julian, die ook wisten wie in werkelijkheid dit Instituut runde. Die waarheid moest verborgen blijven voor de centurions, want anders zouden ze door hun plicht gebonden zijn om het te melden bij de Raad.

‘Het gaat de laatste tijd niet zo goed met oom Arthur, zoals je vast weet,’ zei Julian, gebarend naar de lege stoel waar het hoofd van het Instituut normaal zou zitten. ‘Ik was bang dat de centurions zijn toestand konden verergeren, maar gezien het belang van hun missie zullen we er natuurlijk voor zorgen dat ze hier comfortabel worden ondergebracht.’

‘Sinds de Duistere Oorlog heeft Arthur last van migraine en pijn van zijn oude wonden,’ voegde Diana eraan toe. ‘Ik zal wel optreden als tussenpersoon tussen hem en de centurions tot hij zich beter voelt.’

‘Jullie hoeven je echt geen zorgen te maken,’ zei Diego. ‘Het zijn centurions, gedisciplineerde, ordelijke soldaten. Ze zullen geen wilde feesten geven of onredelijke eisen stellen.’ Hij legde zijn arm om Cristina heen. ‘Ik verheug me erop om je voor te stellen aan een paar van mijn vrienden.’

Cristina lachte terug. Emma keek onwillekeurig even naar Mark om te zien of hij naar Cristina en Diego keek zoals hij vaak deed: met een blik waarbij ze zich afvroeg hoe die Julian kon ontgaan. Op een dag zou hij het zien, en dan zouden er onbehaaglijke vragen worden gesteld.

Maar dat zou niet vandaag gebeuren, want ergens in de afgelopen minuten was Mark geruisloos de bibliotheek uit geglipt. Hij was weg.

Mark associeerde verschillende kamers in het Instituut met verschillende gevoelens, de meeste nieuw sinds zijn terugkeer. De bibliotheek met lijsterbeshout maakte hem gespannen. De toegangshal, waar hij zoveel jaren geleden tegenover Sebastian Morgenstern had gestaan, gaf hem kippenvel en verhitte tegelijkertijd zijn bloed.

In zijn eigen kamer voelde hij zich eenzaam. In de kamer van de tweeling, en die van Dru of Tavvy, kon hij er helemaal in opgaan dat hij hun oudere broer was. In Emma’s kamer voelde hij zich veilig. Cristina’s kamer was verboden terrein voor hem. In Julians kamer voelde hij zich schuldig. En in de trainingsruimte voelde hij zich een schaduwjager.

Hij was onbewust naar de trainingsruimte gelopen zodra hij de bibliotheek had verlaten. Het was nog steeds te veel voor Mark, hoe de schaduwjagers hun emoties verborgen. Hoe konden ze leven in een wereld waarin Helen verbannen was? Hij kon het amper verdragen; hij smachtte elke dag naar zijn zus. En toch zouden ze allemaal verbaasd naar hem hebben gekeken als hij een kreet van verdriet had geslaakt

of op zijn knieën was gevallen. Jules, wist hij, wilde de centurions hier echt niet hebben, en toch was zijn gezichtsuitdrukking amper veranderd toen hij het nieuws hoorde. Elfen konden in raadsels spreken en misleiden en konkelen, maar ze verborgen hun oprechte pijn nooit.

Hij liep door naar het wapenrek, speurend naar iets waarmee hij zich kon afreageren. Diana had ooit een wapenwinkel in Idris gehad en er lag hier altijd een schitterende verzameling wapens voor hen om mee te trainen: Griekse *makhaira's* met hun enkele snijkant, Viking-*spatha's*, tweehandige *claymores*, *zweihänder* en Japanse houten *bokkens*, alleen gebruikt om te trainen.

Hij dacht aan de wapens van het elfenland. Het zwaard dat hij bij zich had gedragen in de Wilde Jacht. De elfen gebruikten niets wat van ijzer was gemaakt, want wapens en gereedschap van ijzer maakten hen ziek. Het zwaard dat hij bij de Jacht had gehad, was van hoorn gemaakt en heel licht geweest. Licht als de elfenschichten die hij met zijn boog had afgeschoten. Licht als de wind onder de hoeven van zijn paard, als de lucht om hem heen wanneer hij reed.

Hij tilde een slagzwaard uit het rek en draaide het onderzoekend om in zijn hand. Hij kon voelen dat het van staal gemaakt was – niet helemaal van ijzer, maar een ijzerlegering – hoewel hij niet dezelfde heftige reactie op ijzer vertoonde als volbloed elfen.

Het voelde zwaar aan. Maar er voelde zoveel zwaar sinds hij weer thuis was. Het gewicht van de verwachtingen was zwaar. Het gewicht van zijn liefde voor zijn familie was zwaar.

Zelfs het gewicht van waar hij mee bezig was met Emma was zwaar. Hij vertrouwde Emma en twijfelde niet aan haar goede bedoelingen; als zij hierin geloofde, geloofde hij in haar.

Maar leugens gingen hem niet gemakkelijk af, en hij haatte liegen tegen zijn familie nog het allermeest.

'Mark?' Het was Clary, gevolgd door Jace. De bespreking in de bibliotheek was zeker afgelopen. Ze hadden allebei een tenue aange-trokken; Clary's felrode haar stak als een plas bloed af bij haar donkere kleren.

‘Ik ben hier,’ zei Mark terwijl hij het zwaard dat hij had gepakt, terughing in het rek. De vollemaan stond hoog aan de hemel en er filterde wit licht door de ramen naar binnen. De maan schilderde een pad over de zee, van de horizon helemaal tot aan het strand.

Jace had nog niets gezegd; hij bekeek Mark met geloken gouden ogen, als een havik. Mark dacht onwillekeurig terug aan de keer dat hij Clary en Jace had ontmoet, vlak nadat de Jacht hem had meegenomen. Hij had zich verstopt in de tunnels nabij het hof van Seelie toen ze naar hem toe waren komen lopen, en zijn hart had pijn gedaan alsof het brak toen hij hen zag. Schaduwjagers, te midden van de gevaren van het elfenland, met opgeheven hoofd. Ze waren niet verdwaald, ze waren niet op de vlucht. Ze waren niet bang.

Hij had zich afgevraagd of hij die trots zelf ooit weer zou hebben, dat gebrek aan angst. Zelfs toen Jace een heksenlicht in zijn hand drukte, zelfs toen hij zei *Laat ze zien waar een schaduwjager van gemaakt is, laat ze zien dat je niet bang bent*, was Mark misselijk geweest van angst.

Niet om zichzelf. Om zijn familie. Hoe zou het hun vergaan in een wereld die in oorlog was, zonder dat hij er was om hen te beschermen?

Verbazingwekkend goed, was het antwoord. Ze hadden hem helemaal niet nodig gehad. Ze hadden Jules gehad.

Jace ging op de vensterbank zitten. Hij was groter dan de eerste keer dat Mark hem had ontmoet, natuurlijk. Langer, breder bij de schouders, maar nog steeds gracieus. Volgens de geruchten was zelfs de koningin van Seelie onder de indruk geweest van zijn uiterlijk en gedrag, en edele elfen waren maar zelden onder de indruk van mensen. Zelfs als het schaduwjagers waren.

Maar soms ook wel. Mark nam aan dat zijn eigen bestaan daar bewijs voor was. Zijn moeder, vrouwe Nerissa van het hof van Seelie, had van zijn vader de schaduwjager gehouden.

‘Julian wil de centurions hier niet hebben,’ zei Jace. ‘Toch?’

Mark keek hen allebei argwanend aan. ‘Ik zou het niet weten.’

‘Mark zal ons de geheimen van zijn broer niet vertellen, Jace,’ zei Clary. ‘Zou jij Alecs geheimen vertellen?’

Het raam achter Jace was hoog en helder, zo helder dat Mark zich soms inbeelde dat hij eruit kon vliegen. ‘Misschien wel als het voor zijn bestwil was,’ zei Jace.

Clary maakte een onelegant snuivend geluid. ‘Mark,’ zei ze. ‘We hebben je hulp nodig. We hebben een paar vragen over het elfenland en de hoven – de fysieke indeling ervan – en we kunnen nergens antwoorden vinden. Niet in het Spiraallabyrint en niet bij de Scholomance.’

‘En eerlijk gezegd,’ zei Jace, ‘willen we niet te veel laten merken dat we onderzoek doen, want deze missie is geheim.’

‘Jullie gaan op een missie naar Elf?’ gokte Mark.

Ze knikten allebei.

Mark was stomverbaasd. De schaduwjagers hadden zich nooit op hun gemak gevoeld in de landen van de elfen, en sinds de Koude Vrede meden ze hen als gif. ‘Waarom?’ Hij wendde zich snel af van het slagzwaard. ‘Is dit soms een wraakmissie? Omdat Iarlat en een paar anderen met Malcolm hebben samengewerkt? Of... vanwege wat er met Emma is gebeurd?’

Emma had af en toe nog steeds hulp nodig bij het laatste verband dat ze droeg. Elke keer als Mark de rode striemen op haar huid zag, voelde hij zich schuldig en misselijk. Ze waren net een web van bloederige draden, die hem vasthielden aan de misleiding die ze samen in stand hielden.

Clary’s ogen stonden vriendelijk. ‘We zijn niet van plan om iemand iets aan te doen,’ antwoordde ze. ‘Er is geen wraakactie gepland. Dit draait uitsluitend om informatie.’

‘Je denkt dat ik me zorgen maak om Kieran,’ zei Mark. De naam bleef in zijn keel steken als een afgebroken botje. Hij had van Kieran gehouden, en Kieran had hem verraden en was teruggegaan naar de Jacht, en telkens als Mark aan hem dacht, voelde het alsof hij inwendig bloedde. ‘Dat is niet zo,’ zei hij. ‘Ik maak me geen zorgen om Kieran.’

‘Dan vind je het vast niet erg als we met hem praten,’ zei Jace.

‘Ik zou me geen zorgen maken om hem,’ zei Mark, ‘maar misschien wel om jullie.’

Clary lachte zachtjes. ‘Dank je, Mark.’

‘Hij is de zoon van de koning van het hof van Onseelie,’ ging Mark door. ‘De koning heeft vijftig zonen. Ze wedijveren allemaal om de troon. De koning is hen beu. Hij was Gwyn een gunst schuldig, dus gaf hij hem Kieran als betaling. Alsof hij hem een zwaard of een hond gaf.’

‘Zoals ik het begrijp,’ zei Jace, ‘kwam Kieran naar jou toe en bood hij aan je te helpen, tegen de wensen van de elfen in. Hij bracht zichzelf daarbij in groot gevaar.’

Mark was niet verbaasd dat Jace dat wist; Emma nam Clary vaak in vertrouwen. ‘Hij was me iets schuldig. Maar het was dankzij hem dat mensen die ik liefheb zwaargewond raakten.’

‘Maar toch,’ zei Jace. ‘Er bestaat een kans dat hij bereid zou zijn onze vragen te beantwoorden. Vooral als we hem kunnen vertellen dat jij aan onze kant staat.’

Mark zei niets. Clary kuste Jace op zijn wang en mompelde iets in zijn oor voordat ze de kamer uit liep. Jace keek haar na en zijn gezicht verzachtte even. Mark voelde een steek van afgunst. Hij vroeg zich af of hij ooit zo zou zijn met iemand: zoals ze bij elkaar leken te passen, Clary’s vriendelijke speelsheid en Jace’ sarcasme en kracht. Hij vroeg zich af of hij ooit zo bij Kieran had gepast. Of hij bij Cristina zou hebben gepast, als alles anders was gelopen.

‘Wat wil je Kieran vragen?’ vroeg hij.

‘Een paar dingen over de koningin, en over de koning,’ antwoordde Jace. Toen hij Marks ongeduld zag, zei hij: ‘Ik zal je een paar dingen vertellen, maar denk eraan dat ik je eigenlijk niets mag vertellen. De Kloof zou me hiervoor villen.’ Hij zuchtte. ‘Sebastian Morgenstern heeft een wapen achtergelaten bij een van de elfenhoven,’ zei hij. ‘Een wapen dat ons allemaal zou kunnen vernietigen. Alle Nephilim.’

‘Wat doet dat wapen dan?’ vroeg Mark.

‘Weet ik niet. Dat is een van de dingen waar we achter moeten zien te komen. Maar we weten dat het dodelijk is.’

Mark knikte. ‘Ik denk dat Kieran jullie wel zal helpen,’ zei hij. ‘En

ik kan je een lijst van namen geven van elfen die jullie mogelijk gunstig gezind zijn, want populair zal jullie zaak niet zijn. Ik denk niet dat je beseft hoe erg ze jullie haten. Als ze een wapen hebben, hoop ik dat jullie het vinden, want ze zullen niet aarzelen om het te gebruiken en ze zullen jullie geen genade betonen.'

Jace keek hem aan door gouden wimpers die heel veel leken op die van Kit. Zijn blik was waakzaam en stil. 'Ze zullen óns geen genade betonen?' vroeg hij. 'Jij bent een van ons.'

'Dat lijkt ervan af te hangen aan wie je het vraagt,' zei Mark. 'Heb je pen en papier? Ik zal de namen opschrijven...'

Het was al te lang geleden dat oom Arthur de zolderkamer had verlaten waar hij sliep, at en werkte. Julian trok zijn neus op toen Diana en hij de smalle trap beklommen; het rook er nog bedompter dan anders, met de geuren van oud eten en zweet. Er hingen dichte schaduwen. Arthur was zelf ook een schaduw, voorovergebogen over zijn tafel met een heksenlicht op een schoteltje in de vensterbank erboven. Hij reageerde niet op Julians en Diana's aankomst.

'Arthur,' zei Diana. 'We moeten je spreken.'

Arthur draaide zich langzaam om op zijn stoel. Julian voelde zijn blik over Diana gaan, en toen over zichzelf. 'Juffrouw Wrayburn,' zei hij uiteindelijk. 'Wat kan ik voor je doen?'

Diana was al eens eerder met Julian meegekomen naar de zolder, maar niet vaak. Nu hun werkelijke situatie bekend was bij Mark en Emma, had Julian ook tegenover Diana kunnen erkennen wat ze allebei altijd hadden geweten maar nooit hadden uitgesproken.

Jarenlang, sinds zijn twaalfde, was Julian de enige geweest die wist dat zijn oom Arthur waanzinnig was geworden, dat zijn geest was gebroken tijdens zijn gevangenschap in het hof van Seelie. Hij had perioden van helderheid, mede dankzij het medicijn dat Malcolm Fade had geleverd, maar die duurden nooit lang.

Als de Kloof de waarheid had gekend, zouden ze Arthur bliksemsnel hebben afgezet als hoofd van het Instituut. Hij zou waarschijnlijk voor

altijd zijn opgesloten in de Basilijs, waar hij dan zelfs geen bezoek had mogen ontvangen. In zijn afwezigheid, en zonder een volwassen Blackthorn om het Instituut te runnen, zouden de kinderen zijn opgesplitst, naar de Academie in Idris zijn gestuurd, over de wereld zijn verspreid. Julians vastberadenheid om dat nooit te laten gebeuren had geleid tot vijf jaar van geheimzinnig doen, vijf jaar waarin hij Arthur had verstopt voor de wereld en de wereld voor Arthur.

Soms vroeg hij zich af of dit wel de juiste aanpak was voor zijn oom. Maar maakte het uit? Hoe dan ook zou hij zijn broers en zussen beschermen. Hij zou Arthur voor hen opofferen als het moest, en als hij soms midden in de nacht hijgend wakker werd van de morele gevolgen, dan zou hij daar wel mee leven.

Hij herinnerde zich Kierans scherpe elfenogen. *Je hebt een meedogenloos hart*, had hij gezegd.

Misschien was dat waar. Op dit moment voelde Julians hart doods in zijn borst, als een gezwollen, stilstaande klomp. Alles leek zich op een afstandje af te spelen; hij had zelfs het gevoel dat hij zich trager door de wereld bewoog, alsof hij door water waadde.

Toch was het een opluchting dat Diana bij hem was. Arthur zag Julian vaak aan voor zijn overleden vader of grootvader, maar Diana maakte geen deel uit van zijn verleden en dus leek hij geen andere keus te hebben dan haar te herkennen.

‘Het medicijn dat Malcolm voor je maakte,’ zei Diana. ‘Heeft hij het daar ooit met je over gehad? Wat erin zat?’

Arthur schudde lichtjes zijn hoofd. ‘Weet de jongen dat niet?’

Julian wist dat hij werd bedoeld. ‘Nee,’ zei hij. ‘Malcolm heeft er tegen mij nooit over gesproken.’

Arthur fronste zijn voorhoofd. ‘Zijn er geen restanten, residuen die geanalyseerd kunnen worden?’

‘Ik heb elke druppel die ik kon vinden twee weken geleden gebruikt.’ De laatste keer dat Jace, Clary en de inquisiteur naar het Instituut waren gekomen, had Julian zijn oom gedrogeerd met een krachtige cocktail van Malcolms medicijn. Het was nodig geweest

dat Arthur rechtop kon staan en een zo helder mogelijk hoofd had.

Julian was er vrij zeker van dat Jace en Clary Arthurs toestand zouden verbergen als ze ervan wisten, maar het was niet eerlijk om hun te vragen zo'n last te dragen. En bovendien vertrouwde hij de inquisiteur niet, Robert Lightwood. Hij vertrouwde hem al niet meer sinds vijf jaar eerder, toen Robert hem had gedwongen tot een bruut verhoor met het levenszwaard in zijn handen omdat hij niet geloofde dat Julian anders ook de waarheid zou spreken.

'Heb je niets meer bewaard, Arthur?' vroeg Diana. 'Nergens iets verstopt?'

Arthur schudde zijn hoofd weer. In het gedimde heksenlicht zag hij er oud uit; veel ouder dan hij was. Zijn haar was doorschoten met grijs, zijn ogen bleek als de oceaan in het vroege ochtendlicht. Onder zijn slobberende grijze mantel was hij zo mager dat zijn schouderbladen door het materiaal heen zichtbaar waren. 'Ik wist niet dat Malcolm zou blijken... te zijn wat hij was,' zei hij. *Een moordenaar, een verrader.* 'Bovendien vertrouwde ik op de jongen.' Hij schraapte zijn keel. 'Julian.'

'Ik wist het ook niet van Malcolm,' zei Julian. 'Het punt is, we krijgen gasten. Centurions.'

'*Kentarchs,*' mompelde Arthur, die een bureaula opentrok alsof hij iets zocht. 'Zo werden ze in het Byzantijnse leger genoemd. Maar een centurion was altijd de hoeksteen van het leger. Hij voerde het bevel over honderd man. Centurions konden aan een Romeinse burger straffen uitdelen waar de wet hen meestal tegen beschermde. Centurions staan boven de wet.'

Julian wist niet hoeveel de oorspronkelijke Romeinse centurions en de centurions van de Scholomance gemeen hadden. Maar hij vermoedde dat hij toch begreep wat zijn oom bedoelde. 'Juist, dus dat betekent dat we extra voorzichtig moeten zijn. Met hoe jij je bij hen gedraagt. Hoe je zult moeten doen.'

Arthur drukte zijn vingers tegen zijn slapen. 'Ik ben alleen zo moe,' mompelde hij. 'Kunnen we niet... Als we Malcolm nog wat medicijn zouden kunnen vragen...'

‘Malcolm is dood,’ zei Julian. Dat was zijn oom al verteld, maar het leek niet helemaal tot hem te zijn doorgedrongen. En dat was nu net het soort vergissing dat hij niet mocht maken in het bijzijn van vreemden.

‘Er zijn aardse middelen,’ zei Diana na even aarzelen.

‘Maar de Kloof,’ zei Julian. ‘De straf voor het ondergaan van aardse geneeskundige behandelingen is...’

‘Dat weet ik,’ zei Diana verbazingwekkend scherp. ‘Maar we zijn wanhopig.’

‘Maar we hebben geen idee van de dosering of wat voor middelen we kunnen gebruiken. We hebben geen idee hoe aardsen dit soort ziekten behandelen.’

‘Ik ben niet ziek,’ Arthur sloeg de la van zijn bureau dicht. ‘De elfen hebben mijn geest gebroken. Ik vóelde hem breken. Geen aardse zou dat begrijpen of weten hoe hij zoiets moest behandelen.’

Diana keek Julian ongerust aan. ‘Nou, we kunnen een paar verschillende dingen doen. We zullen je alleen laten, Arthur, terwijl we dat bespreken. We weten hoe belangrijk je werk is.’

‘Ja,’ mompelde Julians oom. ‘Mijn werk...’ En hij boog zich weer over zijn papieren, Diana en Julian ogenblikkelijk vergeten. Terwijl Julian Diana de kamer uit volgde, vroeg hij zich af welke troost zijn oom vond in oude verhalen over goden en helden, over een eerdere tijd in de wereld, toen je krankzinnigheid kon voorkomen door je oren dicht te stoppen en het gezang van sirenen buiten te sluiten.

Onder aan de trap wendde Diana zich tot Julian en sprak zachtjes. ‘Je moet vanavond naar de schaduwmarkt.’

‘Wat?’ Julian was van zijn stuk gebracht. De schaduwmarkt was verboden terrein voor Nephilim, behalve als ze op een missie waren, en altijd verboden terrein voor minderjarige schaduwjagers. ‘Met jou?’

Diana schudde haar hoofd. ‘Ik kan daar niet heen.’

Julian vroeg niet door. Het was een onuitgesproken feit tussen hen dat Diana geheimen had en dat Julian daar niet naar mocht vragen.

‘Maar er zullen heksenmeesters zijn,’ zei ze. ‘Heksenmeesters die wij

niet kennen, die tegen betaling zullen zwijgen. Die jouw gezicht niet kennen. En elfen. Dit is immers een door elfen veroorzaakte geestesziekte, geen natuurlijke toestand. Misschien weten zij er iets tegen.’ Ze zweeg even peinzend. ‘Neem Kit mee,’ zei ze. ‘Hij kent de schaduwmarkt beter dan wie ook en de benedenlingen daar vertrouwen hem.’

‘Hij is nog maar een kind,’ protesteerde Julian. ‘En hij is het Instituut niet meer uit geweest sinds zijn vader is overleden.’ *Is vermoord, eigenlijk. Voor zijn ogen aan stukken gescheurd.* ‘Het zou moeilijk voor hem kunnen zijn.’

‘Hij zal eraan moeten wennen dat dingen moeilijk voor hem zijn,’ zei Diana met een hard gezicht. ‘Hij is nu een schaduwjager.’